

Kralen van de Heiligste Rozenkrans

Een serie portretten van vrijwillig(st)ers die onze geloofsgemeenschap draaiende houden of hielden.

“God zelf trekt ons door moeilijke perioden heen!”

Rietie Kenter wordt op 22 september 1968 geboren in het Groningse Stitswerd, een piepklein dorpje, ongeveer 25 km ten noorden van Groningen. Van huis uit is Rietie Nederlands Hervormd, maar in 2004 stapt ze vol overtuiging over naar de katholieke kerk. Ze is nu zo'n jaar of 20 fulltime huisvrouw en moeder van drie kinderen, maar dat betekent bepaald niet dat ze haar tijd besteed aan koffie drinken met de buurvrouwen. Het leven van de 48-jarige Glanerbrugse wordt vooral bepaald door het zoeken naar kennis. Ze laaft zich, naar eigen zeggen, aan alles wat met het geloof te maken heeft en ze zuigt de kennis hierover op als een spons. En met veel geestdrift en overtuigingskracht deelt ze die kennis met anderen, zonder daarbij iets aan anderen op te dringen.

Rietie is in onze geloofsgemeenschap actief binnen de pastoraatsgroep, als bezorger van de parochiekrant, als lid van de doopvoorbereidingsgroep, en ze gaat samen met anderen voor in de zondagochtendvieringen. Verder werkt ze mee aan de website van MariaVlucht en ten slotte is ze redacteur geweest van het parochieblad van de parochies in Enschede en was ze jarenlang actief als vrijwilliger bij het Ariënhuis, bij het Bouwhuis en bij 't Bruggerbosch. Hierover en over tal van andere zaken spraken we met deze bevlogen medeparochiaan. Uitgebreid vertelt ze over haar zoektocht naar zingeving in het leven en over haar overgang naar de katholieke kerk.

“Na mijn opleiding kwam ik in Enschede in een oecumenische gespreksgroep en zo maakte ik kennis met het katholieke geloof. Via de contacten van mijn moeder met de Witte zusters van het Heilig Sacrament naast het Citypastoraat in Enschede werd die kennis verdiept en raakte ik meer en meer geboeid door het geloof. Ik wilde er meer over weten, wilde gedachten uitwisselen en gesprekken aangaan. Tijdens een weekend in Egmond in het klooster van de Benedictijnen ontdekte ik de onvoorstelbare rijkdom van de liturgie met al zijn gebaren, de stiltes, het luisteren, de wierook en vooral ook de symbolen. Geweldig! In 1998 werd onze oudste, Ben, gedoopt en met die voorbereiding daarop ben ik heel intensief bezig geweest. Die viering zelf in de Ariënskerk aan de Hogelandsingel, was voor mij een openbaring. Ik voelde Gods' aanwezigheid zó sterk in die viering

dat het me hevig raakte en emotioneerde; het was alsof God zelf er bij aanwezig was! Zo voelde ik dat echt! In 2000 heb ik de Pastorale Kader Training gevolgd in Zenderen en daarna had ik echt het gevoel dat ik met al die kennis en al die gevoelens iets moest doen. Ik besloot katholiek te worden. Met Pinksteren 2004 ben ik gevormd en kreeg ik voor het eerst de Communie. Het voelde (en voelt nog steeds) als thuiskomen en het geloof houdt me nog steeds heel intensief bezig.”

En dat klopt. De huiskamer is rijkelijk gevuld met beelden van heiligen en in de boekenkasten is veel plek ingeruimd voor boeken over religieuze onderwerpen. Dagelijks vult Rietie een eigen website met de levensbeschrijving van een heilige (www.kenteringen.nl) en ook op Facebook (heiligenvandaag) en Twitter (@kenteringen) is ze actief. Vanwaar die belangstelling voor heiligen? De 48-jarige vertelt dat ze geraakt wordt door het voorbeeld van heiligen omdat ze zich enerzijds bewust zijn van hun kwetsbaarheid en anderzijds omdat ze zo doordrenkt zijn van het geloof en het vertrouwen op God dat ze daarvoor hun leven willen geven. Op het voorbeeld van die heiligen mogen we als katholieken trots zijn en Rietie wil er via Twitter, Facebook en internet voor zorgen dat de inspiratie die van de heiligen uit gaat niet verloren gaat. Na dit bevlogen uitstapje richten we ons op de praktijk van alledag in onze geloofsgemeenschap. Het belang van de zondagsvieringen, alhoewel matig bezocht, mag niet worden onderschat vindt Rietie: *“Ik denk dat het heel belangrijk is dat er een viering is in het weekend. Daar gaan we voor! Het is mooi als de kerk vol zit, maar daar gaat het niet zozeer om; een minder bezochte viering heeft ook iets intiem. Je wilt dienend zijn, de boodschap van het Evangelie doorgeven. Als ik een overweging uitspreek, probeer ik het doel, het wezenlijke van de tekst te doorgronden en dat door te geven aan de mensen. En dan gaat het natuurlijk niet om mij als persoon. We proberen om een heel klein tipje van het grote mysterie dat God is, zichtbaar te maken. Plaats maken voor God en Hem ontmoeten in de Communie. Niet meer en niet minder.”*

Om die vieringen goed te kunnen verzorgen hebben de 5 medeparochianen die hiervoor de verantwoordelijkheid op zich hebben genomen, uiteraard een toerustingscursus gevolgd. Het werk in de pastoraatsgroep vergt weer andere kwaliteiten, uiteraard. Rietie erkent dat er voor deze groep nog veel werk aan de winkel is. Bij de meerderheid van de parochianen is de groep nog een onbeschreven blad. Het doel van de groep is om de oren en ogen te zijn van de geloofsgemeenschap richting het pastorale team, maar dat lukt niet altijd. *“We ondersteunen ook liturgische en catechetische activiteiten, doen aan opbouwwerk via de website en Facebook en hebben contact met de werkgroepen”,* aldus Rietie. *“Binnenkort laten we aan de parochianen zien waar we voor staan en hoe ze ons kunnen bereiken. Komt goed”.*

De vraag is gerechtvaardigd wat je er persoonlijk aan hebt, als lid van een groep die vieringen voorbereidt waar maar weinig volk op af komt, of als lid van een groep die bij velen nog onbekend is. Rietie is daar duidelijk in. Natuurlijk hou je

vol! Natuurlijk ga je door! De rijkdom van het geloof is zo waardevol dat je wel door moet gaan. En zelf krijgt ze enorm veel energie van al dit werk, zowel van het voorbereiden van een viering alsook van de andere werkzaamheden. Juist die verdieping maakt jezelf als mens rijker, zo is haar oordeel. Naast al het studeren en verdiepen, is er gelukkig ook nog tijd voor een middagje rustig in de tuin zitten genieten van al het moois dat God geschapen heeft; van de pracht van de bloemen en vooral van de vogels. Tijdens dergelijke rustmomenten kan Rietie zich weer lekker opladen en daarna weer vol overgave lezen, lezen en nog eens lezen. Want kennis vergaren, is en blijft de grootste hobby van deze kraal van onze rozenkrans.

Tot slot bespreken we de toekomst, die van de katholieke kerk, die van de geloofsgemeenschap in Glanerbrug en die van Rietie zelf.:

"Ik heb er alle vertrouwen in dat er nieuwe mensen zullen opstaan die de kar van het geloof gaan trekken. Er zullen altijd mensen zijn en blijven die op zoek gaan naar God en vooral op belangrijke momenten in het leven (bij geboorte, ziekte en dood) zal men ook de kerk opzoeken. Ik denk dat we ons niet moeten blindstaren op de situatie van de katholieke kerk in Nederland. De katholieke kerk is een wereldkerk en juist wereldwijd gaat het goed met ons geloof. Moed en vertrouwen zou ik zeggen. En wat Glanerbrug betreft; natuurlijk is het heel erg als de kerk in Glanerbrug dicht zou gaan. Maar van de andere kant is de weg naar bv. Lossler ook weer niet zo ver. Je moet niet bang zijn of terughoudend om bij elkaar op bezoek te gaan. Het kan je leven verrijken. Zelf zal ik wel actief blijven, hier in Glanerbrug of elders. Ik vind het veel te leuk om zo bezig te zijn met elkaar en om zo die Boodschap door te geven. Die kerk van ons zal echt niet uitsterven, hoor! God trekt ons aan en trekt ons ook door moeilijke perioden heen. God heeft meer geduld met ons dan wij soms met Hem!"

Aldus een gedreven medeparochiaan, die niet nalaat om de rijkdom van het geloof te benadrukken en die vol passie en enthousiasme datzelfde geloof wil uitdragen. Met recht een waardevolle kraal van onze rozenkrans dus!